

အိမ်

သူရာထောင်မှ
ဒုတိယ
အလွဲများ

သူ ရာ ထောင် မှ အ လွဲ များ : (၂)

၇၄၀၀ ဒုတိယအကြိမ်

သူရာထောင့်မှ ဒုတိယအလွဲများ (၂)
နီကိုရဲ

ခံစားချက်

ကျွန်တော့် အတွင်းစိတ်များသည် မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေကြသည်။ ထိုမငြိမ်မသက် ဖြစ်နေသော စိတ်၏အောက်ခြေတွင် ဆို့နှင့်ပူလောင်နေသော မည်သို့မှန်း မသိရသည့် ဆိုးဝါးသော ဝေဒနာကြီး ရှိနေသည်။

အရင်တုန်းက ငါဟာ စက္ကန့်တိုင်း စက္ကန့်တိုင်း သစ္စာဖောက်တာကို ခံနေရတာပဲ ... လို့တွေးလိုက်ရင် တစ်ကိုယ်လုံးဟာ ဆို့နှင့်ကြေကွဲတဲ့ ဝေဒနာနဲ့ နစ်မြုပ်သွားတယ်ဗျာ ...။

အဲဒီဝေဒနာဟာ မငြိမ်သက်ဘဲ ပူလောင်နေတဲ့ ရင်ထဲကပဲ လာပါတယ်။ အဲဒီအတွေးရဲ့ စကားလုံးတွေကို ရအောင်ဖျောက်တော့ စကားလုံးတွေ ပျောက်သွားပေမဲ့ ဝေဒနာကတော့ တုတ်နဲ့ အဆွခံလိုက် ရသလို နာပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာပါပဲ။

ကျွန်တော့်ကို လူတွေက ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်နေတာလို့ မြင်ကြလိမ့်မယ်။
မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော့်အတွေးတွေဟာ ပူလောင်တဲ့ အသိတွေနဲ့ ဆက်ခါဆက်ခါ လောင်ကျွမ်းနေတာပါ။

ကျွန်တော် ပြန်မြင်ကြည့်မိနေတယ်။

ဥပမာ ... အဲဒီနေ့က ...

ကျွန်တော်ဟာ စာရေးနေတယ် ...။ သူက ကျွန်တော်ရဲ့ ကြည့်ရင်မြင်နေရတဲ့ ခုတင်ကလေး အပေါ်မှာ လှဲလှောင်းလို့။ နဖူးကလေးအပေါ်မှာ လက်ကလေးကိုတင်လို့ ... မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်ပြီး ငေးနေတယ်။

သူဟာ ... ကျွန်တော် ဝတ္ထုရေးပြီးလို့ ပိုက်ဆံရရင် သူလိုချင်တာ တစ်ခုခုကို ပူဆာဖို့ တွေးနေလိမ့်မယ်။ သူဘာစားချင်သလဲ ဆိုတာကို စဉ်းစားချင်

စဉ်းစားနေလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ အပြင်မသွားရတာ ကြာပြီလို့ တွေးချင်
တွေးနေလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်သားကလေး အကြောင်းကို တွေးချင်တွေးနေ
လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ငဲ့ကြည့်ရင်း စဉ်းစားမိတယ်။

ဆိုလိုတာက သူဟာကျွန်တော်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ သက်သောင့်သက်သာ
လှဲလျောင်းရင်း ကျွန်တော်နဲ့ မိသားစုအကြောင်းကို စဉ်းစားနေလိမ့်မယ်လို့
ချည်း ကျွန်တော်ထင်ခဲ့တယ်။

အခုပြန်စဉ်းစားလိုက်တော့ အဲဒီလို မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ
ကာမပိုင်လင်ယောက်ျား ကျွန်တော်ရှိရက်နဲ့ ... သူကိုယ်တိုင် ရင်နဲ့လွယ်ပြီး
မွေးထားခဲ့တဲ့ သားကလေး ရှိရဲ့သားနဲ့။ တခြား ယောက်ျားသား တစ်
ယောက်အကြောင်းကိုပဲ စဉ်းစားနေခဲ့တယ်။

ပြီးတော့ ... သူအဲဒီလို အမြဲနေခဲ့တာ ၁- နှစ်ကျော်ကြာပြီ ဆိုတဲ့အတွေး
ဟာ ကျွန်တော့်ရင်ကို တည့်တည့်ချိန်ပြီး ရင်ထဲက နှလုံးသားရှိမယ့် နေရာ
တည့်တည့်ကို တည်ပြီးချိန်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးအားနဲ့ လှံသွားကို ဖိချလိုက်
သလိုပဲ နင့်ခနဲ စူးခနဲ နာကျင်လှပါတယ်။

သူရယ်နေတာ၊ သူအလှပြင်နေတာ၊ သူသီချင်းဆိုနေတာ အဲဒါတွေ
အားလုံးဟာ ကျွန်တော့်အတွက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သိလိုက်ရတော့ ရူး
သွားမတတ် ရင်နာရပါတယ်။

ဒီလိုအသိကို နောက်ကျမှရတဲ့ အတွက်လည်း သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်း
နတ်မြတ်တွေကို ကျေးဇူးတင်ရပါတယ်။ သူက တခြားယောက်ျားကို စိတ်
ဖောက်ပြန်နေတဲ့ အချိန်မှာ သူ့ကို ကျွန်တော်က ဖြူဖြူစင်စင်ပဲ လုပ်ကျွေး
နေခဲ့တယ်။ ဟိုးအရင်တုန်းက အတိုင်းပဲ သူပြောသမျှကို ယုံနေမိတယ်။
ကျွန်တော် ချစ်နေတဲ့အချစ်နဲ့ သူဟာလှနေခဲ့တယ်။ စောစောစီးစီးသာ သိရ
ရင် အဲဒီအချိန်တွေကစပြီး ကျွန်တော်နာကျင် နေရမှာပဲ။ အခုတော့ သူ

အပေါ်မှာ ဖြူစင်ချိန် တစ်နှစ်လောက် ထပ်ရခဲ့ပါတယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေက ဒီလောက်တောင် မသိရအောင် မင်းဘာတွေ လုပ်နေသလဲ။ ငါတို့သိတာ တွေတာ လူတွေပြောနေကြတာကြာပြီ ... တဲ့။

ပြောပြရင်တော့ ရယ်စရာပါ ... ကျွန်တော်က အလေးတွေ မနေတယ်။ ကဗျာတွေ ရေးနေတယ်။ အရက်မသောက်ဖြစ်အောင် စိတ်ငြိမ်တဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ ယူနေတယ်။ ဝတ္ထုတွေ ရေးနေတယ်။ ကဲ ... ရယ်စရာ မကောင်းဘူးလား။ ရင်နာစရာကောင်းတဲ့ ရယ်စရာတစ်ခုလို့ပဲ ဆိုကြပါစို့။

ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကို အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ အမြဲယုံခဲ့တယ်။ သူ့ကိုချုပ်ချယ်မှု မရှိဘဲ လွတ်လပ်မှုအပြည့် ပေးထားခဲ့တယ်။ အဲဒါကိုလည်း လူရှေ့မှာ အမြဲကြွားတတ်တယ်။ ငါဒီလို ကြွားတိုင်း သူကတော့ စိတ်ထဲက ရယ်ရယ်နေမှာပဲ။ ငါ ... ဖတ်ခဲ့ရဖူးတဲ့ ပုံပြင်ထဲက ဘုရင်ကြီးလို ဖြစ်နေတယ်။

ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးမှာ အင်မတန် ဟင်းချက်တော်ပြီး စိတ်ချယုံကြည်ရတဲ့ စားတော်ကဲကြီး တစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့။ ဘုရင်ကြီးက သူ့စားတော်ကဲကြီး ချက်တဲ့ အစားအသောက်တွေကို မစားခင်မှာ အမြဲကြွားလေ့ ရှိတယ်တဲ့။ "ဟောဒီလို အရသာအရှိဆုံး အစားအသောက်တွေကို ငါ့လို ဦးဦးဖျားဖျား ဘယ်သူစားနိုင်သလဲ" တဲ့။ အဲဒီအသံကိုကြားတော့ စားဖိုမှူးကြီးဟာ ကျိတ်ပြီး ရယ်သတဲ့။ သူက ဘုရင်ကြီးမစားခင် သူနဲ့ သူ့မိသားစု အမြဲတမ်း ဦးဦးဖျားဖျား စားနေကျကိုး ...။

စားတော်ကဲကြီး ပြုံးတာကိုမြင်တော့ မောင်းမတွေက မေးတဲ့အခါ ပြောပြတော့ နန်းတော်တစ်ခုလုံးက မောင်းမမိသံတွေက အားလုံးသိသွားကြပြီး ဘုရင်ကြီး ကြိုးဝါးတိုင်း စားတော်ကဲကြီး ပြုံးသလို လိုက်ပြီးကြသတဲ့။

ငါ့ကိုလည်း ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေက ဒီလိုပဲပြုံးနေကြတာ ကြာပြီတဲ့။

ငါသိလိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာ ဖြူစင်သန့်ရှင်းတဲ့ ငါ့မေတ္တာတွေ အားလုံးကို အဆိပ်ခတ်ခံ လိုက်ရသလို ဖြစ်သွားတယ်။ ငါဟာမျက်နှာကို ဖြတ်အရိုက်ခံ လိုက် ရသလို နာကျင်သွားတယ်။ အရှိန်နဲ့ ပြေးလာနေတဲ့ လူတစ်ယောက် ကို ခြေထိုးချတာခံလိုက် ရသလိုမျိုး။ ငါ့ဘဝရဲ့ ပုံမှန်အချိန်တွေအားလုံး ဒလိမ့်ကောက်ကွေး ပြိုလဲကျကုန်တယ်။ ငါ့ဘဝမှာ တစ်ခါမှ တွေးမကြည့်ခဲ့ ဘူးတဲ့ အခြေအနေမျိုးကို ငါရောက်သွားတော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိလောက် အောင် ထူပူသွားခဲ့တယ်။

အဲဒီခံစားမှုတွေ အားလုံးက တဖြည်းဖြည်းချင်း အသိဉာဏ်ဝင်လာမှ ပြို ပြီးသိ။ ပထမဦးဆုံး ခံစားရတာကတော့ ဥပမာလည်း ပေးလို့မရ၊ နာကျင် လို့လည်းမရတဲ့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုပါပဲ။ ခုနကရေးပြတဲ့ အခြေအနေ တွေက တုန်လှုပ်မှုကြီးထဲက အရှိန်လျှော့ပြီး ကျန်ခဲ့တဲ့ ဥပမာတွေပါ။

ငါ သူ့အပေါ်မှာထားခဲ့တဲ့ ယုံကြည်မှုနဲ့ ပေးခဲ့တဲ့ လွတ်လပ်မှုဟာ သစ္စာ စဉ်းစားဆင်ခြင် ဉာဏ်နည်းတဲ့၊ အရှက်အကြောက်နည်းတဲ့၊ တစ်ကိုယ်ရေ သာယာ၊ သူ့ရဲ့ပင်ကို စရိုက်တွေနဲ့ ပေါင်းပြီးတော့ မယုံကြည်နိုင်လောက် အောင် နာကျင်ရတဲ့ ဒုစရိုက်တွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် ကောင်း တဲ့ အဆိပ်တစ်ခွက် ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။

အဲဒီ အဆိပ်ကို ငါသောက်လိုက်ရတယ်။

အခြေအနေ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ရလာတဲ့ အဆိပ်ခွက်ကို ငါမငြင်း ဘူး၊ ငြင်းလို့လည်းမရဘူး၊ ငြင်းခွင့်လည်း မရှိဘူးလေ ...။

ငါဟာ ... ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်မမြင်ရဘဲ ခံစားမှုဆိုးဆိုးဝါးဝါး တွေထဲမှာ ပြော နေတယ်။ ငါဟာ ငါ့အရှုံးတွေကို အနုပညာပါပါတွေးပြီး ငါ့ရင်ကို ထပ် နာကျင်အောင် လုပ်နေခဲ့တယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင် တွေ့ရတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ သူနဲ့ အဲဒီကောင်လေးနဲ့ တွဲလာတာ၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရယ်မောနေတာတွေ

ကို တွေးမိပြီး ထိန်းလို့မရဘဲ ရင်နင့်မှုကို ခံစားနေခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်တွေးထားတဲ့ ထင်ကြေးအရိပ်တွေ၊ ငါ့ကို အချိန်တိုင်း နှိပ်စက်နေခဲ့ တယ်။

ရက်တွေကြာလာပေမဲ့ ငါ့ဘာသာ ဖန်ဆင်းထားတဲ့ နာကျင်မှုတွေဟာ ကုန်မသွား။ သစ်သည်ထက်တောင် သစ်လာနေသေးတယ်။ ငါဟာ ... နာကျင်မှုမှာ အကြိမ်ကြိမ် ငရဲခံနေရတယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါမပိုင်ဘဲ ... စိတ်ထင် ရာတွေကို ခံစားနေမိတယ်။

ဒါပေမဲ့ ငါဟာ အပြင်ကိုမထွက်ဘူး။ ခံစားရတာ လိမ့်နေပေမဲ့ အလိုကို မ လိုက်ခဲ့ဘူး။ အရက်ပြန်သောက်ဖို့ ဆေးလိပ်ပြန်သောက်ဖို့ကို အင်အား ကောင်းကောင်းနဲ့ ဆန့်ကျင်ထားနိုင် ခဲ့တယ်။ အဲဒီအတွက် ငါ့ကိုယ်ငါ ဂုဏ် ယူပြီး ကြည်လည်းကြည်ညိုတယ်။

စိတ်က ကြေကွဲနာကျင်ပြီး မထိန်းနိုင်တော့။ ငါဟာ ငါဖတ်ထားတဲ့ တရား ဓမ္မတွေနဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါ တိုက်ကြည့်တယ်။ စိတ်လေလွင့်တဲ့အခါ ငြိမ်သက်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ရမယ် ...။ ငါ့အတွက် စာရေးနေတဲ့ အချိန်ဟာ စိတ်အတည် ငြိမ်ဆုံး ... ငါစာရေးတဲ့ အလုပ်ကို ပြန်လုပ်ဖို့ ပြင်ဆင်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ငါဟာ လွတ်ထွက်ချင်နေတဲ့ အသိစိတ်တွေ အမြန်ဆုံးနဲ့ ခံနိုင်ရည်အရှိဆုံး ထိန်းသိမ်းရတယ်။

ငါဗေဒင်ဆရာဆီ မသွားပါဘူး။ ယတြာယာ မချေဘူး။ ရိုးသားတဲ့ ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ကျင့် တရားကို အားကိုးပြီးတော့ပဲ ပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းခဲ့တယ်။ အဆုံးမှာ ငါအောင်နိုင်ခဲ့တာပါပဲ။ အဲဒီအနိုင်ရရှိမှုက ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်လည် ယုံကြည်စေတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ အဓမ္မနဲ့ဓမ္မ ပြိုင်ကြရင်း ဓမ္မကပဲ အနိုင်ယူ ရစမြဲကို ငါကောင်းကောင်း နားလည်သွားတယ်။ သစ္စာ(၂)ခါ အဖောက်ခံခဲ့ ရတဲ့ ငါဟာ အဲဒီတစ်လတည်း အတွင်းမှာပဲ တော်တော်ပြောင်းလဲ သွားခဲ့

တယ်။

ငါ့စိတ်တွေ ပိုပြီးတည်ငြိမ်လာအောင် စာရေးဖို့ ကြိုးစားရတယ်။

ငါ စာရေးချင်စိတ်ရှိအောင် စာအုပ်တွေ ပြန်ဝယ်ပြီး စာတွေဖတ်တယ်။ စာကောင်းပေကောင်း ဖတ်လိုက်ရတာနဲ့ ငါဟာစာရေးချင်စိတ် ပေါက်လာတာပဲ။ ဒီတော့ ပိုပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိအောင် ဘောလ်ပင်ရောင်စုံ ကလေးတွေ ... ငါရေးချင်တဲ့ ဘောလ်ပင်အထုပ်လိုက်တွေ စာအုပ် လှလှကလေးတွေ ... ဒိုင်ယာရီတွေ ချုပ်စက်အသစ်၊ colour pen အသစ်တွေ ဝယ်ပစ်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ငါ စာစရေးတယ်။

ငါ့စိတ်ဟာ လန်းဆန်းမှု နည်းနည်းနဲ့စရာက ရေးရင်းရေးရင်း တဖြည်းဖြည်း တော်တော်ရေးလို့ ကောင်းလာတယ်။ "အိုလေး" ဝတ္ထုဟာ ငါ့ဘဝမှာ ရေးရတာ ရေးလို့အကောင်းဆုံး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပဲ။ ရှည်လွန်းလို့ ကိုမျိုးကတောင် တော်ပါတော့ အရမ်းရှည်နေပြီလို့ တားယူရတဲ့ အထိပါပဲ။

ငါ့စိတ်ဟာ တည်ငြိမ်တော့ အတွေးတွေ သန့်ရှင်းလာတယ်။

သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါမမြင်မတွေ့တာကို ငါ့ဘာသာ ပုံရိပ်ဖော်ပြီး နာကျင်အောင် တွေးတာတွေကို မတွေးဖြစ်ဖို့ စဉ်းစားရတယ်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရတယ်။ ပြီးတော့ ... ငါ့စိတ်ရင်းခံနဲ့ သူ့အပေါ် ဖြူစင်ခဲ့တာ၊ လှပခဲ့တာ၊ ပျော်ရွှင်ခဲ့တာတွေကို ငါအခုရနေတဲ့ ညစ်ညမ်းစုတ်ပဲ့ နံစော်နေတဲ့ စကားတွေ သက်သေတွေ၊ အရပ်တွေနဲ့ရောပြီး အကျည်းတန် မသွားအောင် ထားရတယ်။ အရင်တုန်းက သူနဲ့အခု သူ့ကို ရောမသွားဖို့ ကြိုးစားရတယ်။ ငါ့ရင်ထဲမှာ လှခဲ့ဖူးတဲ့သူမှာ ဘာမှအပြစ်မရှိဘူး။ သူဟာ ရိုးသားခဲ့တုန်းက ရိုးသားခဲ့တယ်။ ငါ့အပေါ် သိပ်သည်းခံခဲ့တယ်။ ငါ့ဒဏ်တွေကို ခံခဲ့ရဖူးတယ်။ အရက်သမား မယားလို့ အကြည့်ခံခဲ့ရဖူးမယ်။ အဲဒီတုန်းက သူဟာ လှခဲ့တယ်။ အဲဒီကိစ္စတွေကို အခု သူ့ဖောက်ပြန်မှုနဲ့ သွားရောလိုက်လို့ ငါ

မချီမဆုံခံစားနေရတာ ဆိုတာကို ငါသွားတွေ့တယ်။ ဒီတော့ အရင်တုန်းက လှခဲ့တဲ့သူ့ကို မလှခဲ့တဲ့အခု သူနဲ့ ခွဲထုတ်ထားဖို့ ကြိုးစားရတယ်။

ဒါက ... ရေးချရတာ လွယ်ပေမဲ့ လုပ်ရတာ၊ ကျင့်ကြံရတာ၊ အလေ့အကျင့် ဖြစ်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခိုင်းရတာ လုံးလုံးမလွယ်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ အလုပ်ကိုဖိလုပ်ရင်း ကိုယ့်တည်ငြိမ်မှုကို ကိုယ်မွေးရင်း ငါဟာ တဖြည်းဖြည်း တည်ငြိမ်နိုင်လာတယ်။ "အိုလေး"အပ်တဲ့နေ့က ပိုက်ဆံတွေ ရတော့ ငါဟာ ဝမ်းသာနေမိတယ်။ ရွံ့နွံထဲကနေ "ကြာ" ပန်းတစ်ပွင့် ပွင့် လာသလို ငါခံစားရတယ်။ ငါ စိတ်ဆင်းရဲကြီးစွာ ခံစားနေရတဲ့ ကြားထဲက တည်ငြိမ်မှုနဲ့အတူ ငါ့ကိုယ်ငါ ကြိုးစားတည်ဆောက်ရင်းနဲ့ ရလာတဲ့ ပိုက်ဆံ ဖြစ်လို့ မက်မောမှုထက် ကြည်နူးမှု၊ ငါ့ကိုယ်ငါ ပိုယုံကြည်လာမှုက တကယ် ကိုပိုပါတယ်။

ငွေရတော့ ငါ့သားအတွက် အိမ်အတွက် ငါ့အတွက် လိုတာတွေကို ဝယ် ဖြစ်ပါတယ်။ ငါ့စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် ငါ့အတွက် အသစ်ပြန်ဖြစ်နိုင်မယ့် အရာတွေ လိုအပ်တာတွေကို ဝယ်မိပါတယ်။

ငါတည်ငြိမ်မှု ရလာတဲ့စိတ်မှာ အသေအချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ငါ စိတ်ထဲမှာ ငါခံစားရသလို သူ့ကို ခံစားစေချင်တဲ့စိတ်က ရှိနေသေးတယ်။ ငါ သူ့ကို ပစ်ထားလိုက်မယ်၊ ငါ ဒုက္ခရောက်သလို သူလည်းရောက်ရမည်။ ငါ နာကျင်သလို သူနာကျင်စေရမယ်ဆိုတဲ့ ပူလောင်မှုကြီး ရှိနေသေးတယ်။

အဲဒီမစ္ဆေရစိတ်ကို တွေ့ရတော့ အခုရှိနေတဲ့သူဟာ အရင်တုန်းက "ကလေး"လို့ ငါခေါ်ခဲ့တဲ့ သူမဟုတ်တော့ဘူး။ သူဟာ နိုင်နိုင်ဝင်းသာ ဖြစ် တယ်။

ငါက ဆက်မပေါင်းချင်တော့သလို သူကလည်း ဆက်မပေါင်းချင်တော့။ ငါကလည်း နာကြည်းနေသလို ငါ့ကိုလည်း နာကြည်းနေမယ့် နိုင်နိုင်ဝင်းပဲ

ဖြစ်တယ်။ ငါ့အပေါ်မှာ အရင်ကောင်းမွန် လှပခဲ့ဖူးပြီး အခုမကောင်း နိုင်တော့သော နိုင်နိုင်ဝင်းသာဖြစ်တယ်။

ငါဟာ ... ငါနာကျင်စေခဲ့သလို သူ့ကိုနာကျင် စေချင်လို့ ဘာအကျိုးမှ မရှိတော့ဘူး။ သူဟာငါနဲ့ မဆိုင်တော့ဘူး။ သူ့ပျော်ရွှင်မှု၊ သူ့သာယာမှု၊ သူ့မှုဆိုတာတွေဟာ အခြားသူတွေနဲ့ပဲ ပတ်သက်တော့တဲ့ နိုင်နိုင်ဝင်းသာ ဖြစ်တယ်။ သူဟာ ငါ့သားရဲ့ အမေတစ်ယောက် အဖြစ် ငါအသိမှတ် ပြုပေးရမယ့် နိုင်နိုင်ဝင်းသာဖြစ်တယ်။

ကိုအောင်မင်းသိမ်းဟာ နတ်ပြည်ကို ရောက်ချင်ရောက်သွားမယ်။ ငရဲပြည်ကို ရောက်ချင်ရောက်သွားမယ်။ ကိုအောင်မင်းသိမ်းရဲ့ ပျော်ရွှင်မှု၊ နာကျင်မှုတွေဟာ မဇာကြီးနဲ့ မဆိုင်တော့သလို၊ မဇာကြီးရဲ့ ပျော်ရွှင်မှု၊ နာကျင်မှုတွေကလည်း ကိုအောင်မင်းသိမ်းနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တော့သလိုပါပဲ။ သူနဲ့ငါဟာ ခံစားမှု ခြားသွားတာကို ငါလက်ခံနိုင်ရမယ်။ သူဟာ လှခဲ့တယ်ဆိုတာကိုပဲ ငါအမြဲတမ်း အောက်မေ့နေရမယ်။ လှခဲ့ပြီးပြီ၊ အဲဒါကိုငါလည်း ခံစားပြီးပြီ ဆိုတာကို ငါယုံကြည်နိုင်ရမယ်။

ငါဟာ "သူ့အပေါ် မေတ္တာမပျက်ဘူး" ဆိုတာအထိ မစွမ်းဆောင်နိုင်ဘူးဆိုတာကို ငါဝန်ခံပါတယ်။ အဲဒီလို ထားတယ်ဆိုရင် ကြွားရာလိမ်ရာကို ရောက်ပါလိမ့်မယ်။ ငါ မလုပ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။

ငါဟာ သူနဲ့ခံစားမှုခြင်း မဆိုင်တော့ဘူး ဆိုတာကိုတော့ ခိုင်ခိုင်မာမာ တွေးနိုင်သွားပါပြီ။ အဲဒီအဆင့် ရောက်ဖို့ကိုတောင် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့ရတာပါ။ ငါ့အတ္တ အတွက်ကတော့ ငါလုံခြုံခဲ့ပါပြီ။

ငါဟာ မနက်မိုးလင်းရင် ငါ့သားနဲ့ ကော်ဖီဆိုင် အသစ်ကလေးမှာ ထိုင်တယ်။ သူကစားချင်တာကို ခဏလိုက်ကစားတယ်။ ပြီးရင် မနက်ခင်းမှာ စာရေးတယ်။ နေ့ခင်းစာဖတ်ရင်း အိပ်တယ်။ ထမင်းစားလို့ကောင်းရင်

ပျော်တယ်။ သားနဲ့ ညနေဘက် စက်ဘီးထွက်စီးကြတယ်။ ညကြရင် TV ဂိမ်းနှိပ်တယ်။ ဒီငတိအိပ်တော့ စိတ်ပါသလောက် ညဘက်စာရေးတယ်။

အပြစ်အနည်းဆုံး နေခွင့်ရတဲ့ အချိန်မှာ အပြစ်အနည်းဆုံး နေနိုင်အောင် ကြိုးစားရတာ ပျော်စရာ ကောင်းပါတယ်။ ငါ့သားနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ လေးလေးနက်နက် အခုလိုမျိုး စဉ်းစားရလိမ့်ဦးမယ်။ အခု စဉ်းစားစရာ မလိုသေးတဲ့အတွက် သားကိုတော့ သူပျော်ရွှင်အောင် လုပ်ပေးဖို့ပဲ လိုပါတယ်။

ခံစားသူရဲ့ လောကဓံတရားဟာ လူကို ရင့်ကျက်စေတာ အမှန်ပါပဲ။

***

ခုံပိုင်ရှင်

(၃၃)လမ်းထဲကို ကျွန်တော်ဝင်လိုက်တော့ မဲမဲလုံးလုံးနဲ့ ပုံပုံကြီး ထိုင်နေ

တဲ့ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို အရင်ဆုံး သွားတွေပါတယ်။ သူက အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားတဲ့ စာအုပ်ကြီး တစ်အုပ်ကို သဲသဲမဲမဲကြီးကို ဖတ်နေပါတယ်။

ကျွန်တော်ဝင်ထိုင်တော့ သူက တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီးကို ပြန်ဖတ်တယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် အရတော့ စာပုဒ်မဆုံးသေးလို့ ဆက်ဖတ်နေတယ် ထင်တာပဲ။ ကျွန်တော်ဝင်ထိုင်တဲ့အတွက် သူ့မျက်နှာမည်းမည်းကြီး ဝင်းပသွားတာကို ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ငတိကလည်း သိတာပေါ့။

ကိုမျိုးသိန်းကို လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်မှာရင်း စီးကရက်မီးညှိ နေတုန်းမှာပဲ ကိုယ့်ဆရာက "ဝိုး" ဆိုတဲ့ သက်ပြင်းကြီးကိုချပြီး စာအုပ်ကိုပိတ်တယ်။ ပြီးတော့ ရိုရိုသေသေပဲ သူ့လွယ်အိတ်ကြီးထဲကို ထည့်ပါတယ်။

"ကွာတယ်ဗျာ ... ကွာတယ် ... ကွာတယ်"

သူပြောတဲ့ ကွာတယ်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော် ရိပ်မိပါတယ်။ ဒီရောဂါမျိုးက အင်္ဂလိပ်လိုဖတ်တတ်တဲ့ လူတွေမှာ ဖြစ်နေကျရောဂါပါ။

"International ကြီးတစ်ခုလုံးကို (၃၃)လမ်းနဲ့ ခုခံမယ် ဆိုရင်တော့ ကွာတာပေါ့ ဆရာညိုရယ်"

"ဒီတစ်ခါ မောင်ရင်လွဲသွားပြီ၊ (၃၃)လမ်းကြီး တစ်ခုလုံးကို International ကြီးက ခုခံနေရတာ"

သူနဲ့ကျွန်တော် ပြိုင်တူရယ်လိုက်ကြတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကိုမျိုးသိန်းရဲ့ တပည့်ကလေးက လက်ဖက်ရည် လာချတော့ သူကကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ကြည့်တယ်။

"ဒီမှာ ... မောင်ရင် Tea-Time က လွန်သွားပြီဗျာ၊ အခုအချိန်က Party-Time အချိန်၊ ကျုပ်က နေလုံးကိုတောင်မှ ကြက်ဥဟပ်ဖရိုက်ကြော်လို့ မြင်

နေတာ"

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အားရပါးရ ရယ်လိုက်ကြပါတယ်။ သူဆိုလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော်သိတယ်လေ။ နေညိုချိန်ကလေးမှာ ဘဝကို အနားပေးပါပေါ့ဗျာ။

"တစ်ခွက်တော့ သောက်ပါရစေဦးဗျာ၊ ပြီးတော့ မောင်နှီးကိုပုံအပ်ဖို့ ကို တင်ကိုအောင်က ပေးအပ်ထားတဲ့ တာဝန်ကလည်း ရှိသေးလို့ပါ"

"ကိုင်း ... ဒါဆိုလည်း စိတ်လက်မကြည် သာစွာနဲ့ပဲ ခွင့်ပြုလိုက်မယ်၊ သောက်စေဗျာ"

ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် သောက်လိုက် တွေ့သမျှလူတွေကို ကိုနှီး ကို တွေ့သလားမေးလိုက်နဲ့ အဲဒီနေ့က ကိုနှီးမြို့ထဲ ထွက်ဟန်မတူပါဘူး၊ ဒါ မှမဟုတ် ကိုယ့်ထက်စောအောင် နေညိုချိန်ဘားကို ရောက်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

"မောင်ရင် ဒီညနေခင်းကို ကျုပ်ဘယ်သူ့ကိုမှ လေလံမပစ်တော့ဘူးနော်"

"မပစ်ပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကန်ထရိုက် ဆွဲလိုက်ပါပြီ"

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ရှာတဲ့ ပန်းချီဆရာကိုလည်း မတွေ့တော့တာ သေချာပြီမို့ လေထန်ကုန်း မပိတ်ခင်မှာပဲ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေကျဆိုင်ကို ချီတက်ခဲ့ကြ တယ်။

ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လောကကြီးကို အနိုင်ယူ ဖို့ အတွက်တော့ လုံလောက်တဲ့ ငွေကြေးပါ၊ပါတယ်။

ဆိုင်ထဲကို ဝင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ စီးကရက် မီးခိုးနံ့ရယ်၊ အရှိန်ရနေကြပြီ ဖြစ်တဲ့ ဝိုင်းအသီးသီးက စကားသံ တဝေါဝေါရယ်ဆီးကြို့ နှုတ်ဆက်ကြပါ တယ်။

ကျွန်တော် ဝိုင်းတွေအားလုံးကို မျက်စေ့ကစားလိုက်တော့ ဝိုင်းတိုင်းဝိုင်းတိုင်း လူပြည့်နေတော့ တော်တော်လေး စိတ်ပျက်သွားမိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ ... အရက်သောက်တယ် ဆိုတာ ကိုယ့်ဝိုင်းနဲ့ ကိုယ့်ဂီတနဲ့ ကိုယ့်စကားလုံးနဲ့ သီးသန့်မှ ကောင်းတော့မှာပေါ့။

ကိုယ်နဲ့လည်းမသိ၊ ရင်ခုန်သံချင်းလည်း မတူ၊ သူ့ဂီတနဲ့ ကိုယ့်ဂီတနဲ့လည်း မတူတဲ့ဝိုင်းမှာ နှစ်ဖွဲ့စပ်သောက်ရရင် သောက်ရတဲ့အရက် ကိုယ်ကျိုးနဲ့ရောပေါ့။

"အစ်ကိုကြီး ဒီမှာလူပြည့်နေပြီ၊ တခြားဆိုင်သွားမလား"

"မောင်ရင့် သဘောပဲလေ၊ မောင်ရင်က လေလံပိုင်ရှင် မဟုတ်လား"

ကျွန်တော်တို့ မတ်တတ်ရပ်လျက်ကနေ လှည့်အထွက်မှာ ...

"နီကိုရဲ ... ဟေ့ ... နီကိုရဲ ..."

ကျွန်တော့်နာမည် ခေါ်သံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာ စာပေမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ပါ။ သူ့ကိုကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး သိပါတယ်။ သိပ်အရင်းနှီးကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ။

သူထိုင်နေတဲ့ဝိုင်းကို ကြည့်လိုက်တော့ သူတစ်ယောက်တည်း။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ကိုညို့ကို တစ်ချက်ကြည့်ရတယ်။ သဘောကတော့ ဒီမှာပဲ ဝင်ထိုင်မလား၊ တခြားဆိုင်မှာပဲ ထိုင်မလားပေါ့လေ။

"သူတစ်ယောက်တည်းဗျ၊ သူနဲ့ဆို မဆိုးပါဘူး"

"မောင်ရင့်သဘောလို့ ပြောထားတယ်လေ"

ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့ သူ့ဝိုင်းကို ဝင်ထိုင်ကြတယ်။

Rum တစ်ပိုင်းနဲ့ ကြက်ဥမွှေကြော် တစ်ပွဲမှာတော့ ခုံပိုင်ရှင် စာပေမိတ်ဆွေက ပြောပါတယ်။

"ဒီဆိုင်က နံရိုးအကြွပ်ကြော် သိပ်ကောင်းတာ၊ အဲဒါပါ မှာလိုက်ကွာ"

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း နံရိုးအကြွပ်ကြော်ပေါ့လေ။ ကိုယ်က သူ့ခုံကို ဝင်ထိုင်မိမှကိုး။ Rum တစ်ပိုင်းရောက်လာတော့ ပိုင်းဆရာကပဲ မာကာလုပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ခွက်ရဲ့အပြင် သူ့ခွက်ထဲကိုလည်း ထည့်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဘာပြောလို့ ရတော့မှာတုံး။

First cup ကို ချီးယားတောင် မလုပ်ဘဲ ရေနည်းနည်းရောပြီး ကိုညိုရော ကျွန်တော်ပါ တစ်ရှိန်ထိုး ကပ်ပစ်လိုက်ကြတယ်။

ကပ်ပြီးတော့ သူ့မှာထားပြီး သူစားလို့ကုန်ခါနီးနီး ဖြစ်နေတဲ့ အဘိုးကြီး သုပ်ထဲက လက်ဖက်လေး တစ်ဖွန်းကို ကျွန်တော်ရော ဆရာညိုပါ စားလိုက်ကြရတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ ...။ ကျွန်တော်တို့မှာတဲ့ အမြည်းတွေက ရောက်မှမရောက် သေးတာကိုး။ ခုံပိုင်ရှင်ကလည်း သူ့ခွက်ထဲက Rum ကို ကပ်ပစ်လိုက်ပြီး ကုန်ခါနီး သူ့အဘိုးကြီးသုပ်ထဲက လက်ဖက်ကို လက်နဲ့ပဲ ယူစားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကုန်လုလု လက်ဖက်ပန်းကန်ကို ကျွန်တော်တို့ ဘက် တွန်းပို့ရင်း ...

"စားကြဗျာ ... ကျွန်တော်က တစ်ပိုင်းတည်းထိုင်ရင်း သူ့အမြည်း ကိုယ့်အမြည်း မခွဲတတ်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ဆရာမြသန်းတင့်ကို မောင်သွေးချွန်က ဝေဖန်လိုက်တာ ဖတ်ပြီးပြီလား"

ခုံပိုင်ရှင်ဆရာက ထိုသို့သောစကားဖြင့် အနုပညာနှင့် စာရေးခြင်း စာရေးဆရာလောက စသည်တို့ကို စတင်ဆွေးနွေးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က တစ်ခွက်စီပဲ ကပ်ရသေးတော့ သူပြောသမျှကိုပဲ နားထောင်နေရတာပေါ့ခင်ဗျ။

ဒါနဲ့ ... မဖြစ်ချေဘူး သူ့ကိုတော့ "မီအောင်လိုက်မှပဲ" ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ကိုညိုကိုကြည့်တော့ သူကလည်း သဘောတူပုံရတာနဲ့ ကျွန်တော် ပုလင်း

ကိုယူပြီး ခပ်များများလေးထည့်ပြီး ပုလင်းကို ဆရာညိုဘက် ပေးလိုက်တော့ ဆရာညိုကလည်း ကျွန်တော့်ထက်မနည်း လှဲချလိုက်ပြီး ရေကိုပါးပါးထည့်၊ ရေခဲတစ်တုံးထည့်ပြီး တစ်ရှိန်ထိုး ကပ်ပစ်လိုက်ရော၊ ကျွန်တော်ကတော့ ရေခဲတောင် မထည့်တော့ပါဘူး၊ ဟုတ်တယ်လေ ... ကျွန်တော်က အရက်အေးစက်စက်ကြီးဆိုရင် မသောက်တတ်ဘူး မဟုတ်လား။

ခုံပိုင်ရှင် ဆရာကလည်း သူ့ခွက်ထဲက လက်ကျန်ကို ရှင်းပစ်လိုက်ပြီး နောက်ထပ်တစ်ခွက် ငှဲ့ပြန်ပါတယ်။ ရေခဲတွေ ဘာတွေနဲ့ စပ်ပြီးတော့ မသောက်သေးဘဲ သူ့ရဲ့ ကုန်လုလု အဘိုးကြီး သုပ်ပန်းကန်ကို ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို တွန်းလွှတ်ပါတယ်။ ပန်းကန်ထဲမှာက နှမ်းနဲ့ မြေပဲနည်းနည်းကလေးပဲ ကျန်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဒါကိုပဲ စားမိသွားတယ်၊ မှာထားတဲ့ အမြည်းက မရောက်သေးတော့ ရှိတာလေးပဲ လျှာပေါ် ဖြတ်ပြေးရင် တော်ပြီဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ပါ။

"ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်မှာ အကြောင်းအရာနဲ့ ပုံသဏ္ဌာန် ဘယ်ဟာက ပိုအရေးကြီးတယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ ထင်သလဲ"

"နှစ်ခုစလုံး အရေးကြီးတာပေါ့ဗျ"

ခုနကကပ်လိုက်တဲ့ နှစ်ပတ်စာလောက်က စကားတွေကို ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းပေါ်တွန်းတင်ပေးလိုက်တယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားပြီဆိုတော့ ဘာမှ ထပ်မပြောခင် ပုလင်းထဲမှာကျန်တဲ့ လက်ကျန် လက်နှစ်လုံးစာလောက်ကို အကုန်ထည့်ပြီး ရေပါးပါးထည့်ပြီး ထပ်ကပ်ပစ်လိုက်တယ်။

ခုံပိုင်ရှင်ဆရာက ဘာမှမပြောဘဲ သူ့ရဲ့ နှမ်းကလေးနည်းနည်းပဲ ရှိတော့တဲ့ အဘိုးကြီးသုပ် ပန်းကန်ကို ကျွန်တော့်ရှေ့ကို ထပ်တွန်းပေးပြန်ရော။

"ဆရာညိုကရော အကြောင်းရာနဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ဘယ်ဟာကို ဦးစားပေး ရေး

တတ်သလဲ"

"ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလိုပဲ ရေးတာပါပဲဗျာ"

"အဲဒါပြောတာပေါ့ဗျာ၊ အခု ကျွန်တော်တို့ ဝတ္ထုတိုလောကမှာ အကြောင်းအရာရော ပုံသဏ္ဌာန်ရောကိုပါ ဖျက်ပြီး စကားလုံးတွေနောက်ကို လိုက်နေကြတယ်။ စာဖတ်ပရိသတ်ကို ဘာပေးချင်တာလဲ၊ ဘာပြောချင်တာလဲဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ ဟေ့ ... ညီလေး Rum တစ်ပိုင်းပေးဦးကွာ၊ အမြည်းမှာထားတာ မလာသေးဘူးလား"

"လုပ်နေပြီဆရာ ... လာတော့မှာပါ"

"မင်းတို့ကို ပြောလိုက်ရင် လုပ်နေပြီ၊ ချက်နေပြီ ဆိုတာချည်းပဲ၊ ရေခဲတစ်ပွဲနဲ့ Rum တစ်ပိုင်း အမြန်လုပ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ"

"အဲဒီတော့ဗျာ ... ကျွန်တော်မြင်တာကတော့ ဝတ္ထုတိုခေတ် မဟုတ်တော့ဘဲ စကားလုံးခေတ်ကို ရောက်နေတယ်။ စကားပြေဆိုတာ မရှိသလောက် ဖြစ်သွားပြီဗျ"

"သူ့ခေတ်နဲ့သူတော့ အဆင်ပြေနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ မြစ်တွေ ချောင်းတွေ လိုပေါ့ဗျာ၊ ရေစီးကြောင်းဆိုတာ တစ်သမတ်တည်း ဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ ပြောင်းချင်ပြောင်းသွားတာပဲ မဟုတ်လား"

အောင်မယ် ... ဘယ်ဆိုးလို့တုံး၊ Rum သုံးပက်လောက် ဝင်သွားတာနဲ့ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်က မြူးပြီး သူ့ကိုပြန်ခုခံတဲ့ဘက်ကို အလိုလို ရောက်သွားတယ်၊ ဆရာညိုကတော့ သူ့ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖင်ဆောင့်ပြီး ကုန်သွားတဲ့ အရက်ပုလင်းကိုပဲ တွေတွေကြီး စိုက်ကြည့်ရင်း ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာညို့ GAS မီးခြစ်က တော်တော်နဲ့ ခြစ်မရဘူးခင်ဗျ။

GAS ကုန်ပြီးတဲ့ မီးခြစ်ကို ဘယ်နှကြိမ် GAS ပြန်ဖြည့်ထားတဲ့ မီးခြစ်လည်း တော့ မသိဘူး။

အဲဒီမှာ ခုံပိုင်ရှင်ဆရာက သူ့မီးခြစ်ကိုခြစ်ပြီး လက်နဲ့ကာရင်း ဆရာညှိရဲ့ ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိပေးတယ်။

"ခေတ်ရေစီးကြောင်းကို ကျွန်တော်သိပါတယ်ဗျာ၊ ဝတ္ထုမကောင်းဘူးလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အချို့ဝတ္ထုတို ကလေးတွေ တော်တော်လေး ကောင်းပါတယ်၊ ဖတ်ရင်းနဲ့ ပါသွားတယ်ပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်သိမ်းပိုင်း လည်း ရောက်ရော ကိုယ်တော်က လူနားမလည်အောင် လုပ်ချလိုက်ရော၊ ဆရာညှိ၊ အဲဒီလို ဝတ္ထုမျိုးကို ဘယ်လိုထင်သလဲ"

ခုံပိုင်ရှင်ဆရာက စကားဝိုင်းထဲကို မဝင်တဲ့ ဆရာညှိကို အပါဆွဲခေါ်တယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ Rum တစ်ပိုင်းနဲ့ ရေခဲတစ်ပွဲ ရောက်လာတယ်၊ ကြက်ဥမွှေ ကြော်လည်း ပါလာတယ်။ ကုန်သွားတဲ့ ပုလင်းကို ပြန်ယူ၊ ရေခဲခွက်ကို ပြန်ယူ၊ ပုလင်းအသစ်ချ၊ ကြက်ဥမွှေကြော်ချနဲ့ ဝိုင်းက ခဏအလုပ်ရှုပ်သွား လို့ ပြောလက်စ စကားခဏ ပြတ်သွားသည်။ စားပွဲထိုးကလေး ထွက်သွား တော့ ကိုညှိက ပုလင်းကိုယူပြီး တော်တော်များများထည့်ပြီး ရေနည်းနည်း ပဲရောပြီး ကပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ ကြက်ဥမွှေကြော် တစ်ခွက်ကို ကောက်ဝါးတယ်။ ဆရာညှိကို ကြည့်ရတာ အခုမှ လင်းသွားသလိုပဲ။

"Rum က အပြားဆို မစစ်ဘူးဗျာ၊ အတုတွေများတယ်၊ အခုလို ပုလင်းကြီး ကို တစ်ဝက်ခွဲမှာတာကမှ စစ်တာ"

"ကောင်းပါတယ်"

"နံရိုးအကြွပ်ကြော် ကလည်း ခုထိမလာသေးဘူး၊ ခေါ် မေးလည်း လုပ်နေ ပါပြီပဲ ပြောဦးမှာပဲ၊ အဲဒီတော့ ဆရာညှိရာ ဝတ္ထုကို ရိုးရိုးရေးရင် ရရဲ့သားနဲ့ မော်ဒန်ဆန်အောင် လုပ်ပစ်လိုက်တော့ ဝတ္ထုပျက်စီး မသွားဘူးလား"

"ဟုတ်တယ် ... ဆရာ Rum က စစ်တယ်ဗျ၊ သုံးခွက်တည်းနဲ့ တော်တော် လေးလာတယ်"

"ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်တွေစုံနေပြီ၊ ဒီဆိုင်က အမှန်ဆုံးပဲ၊ ဝေဖန်ရေးလည်း ရှိရမယ်ဗျ၊ အခုခေတ်မှာ ဝေဖန်ရေးဆိုတာ မရှိသလောက် ဖြစ်သွားပြီ၊ ဝေဖန်ရေး မရှိတော့ အကွပ်မရှိတဲ့တောင်းလို ဝတ္ထုတိုတွေ လုံးချင်းဝတ္ထုတွေက ပရမ်းပတာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ဟေ့ ... ဟေ့ ... ရေဘူး ... ရေဘူးပေးပါဦး"

ခုံပိုင်ရှင်ဆရာက ရေဘူးလာချပေးတဲ့ စားပွဲထိုးကလေးကို စီးကရက်တစ် ပွဲမှာတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ခွက်ထဲကို Rum ထပ်ငွေ့ထည့်တယ်။ စီးကရက် တစ် လိပ်ကို မီးညှိတယ်။ အားရပါးရဖွာပြီးတော့မှ တစ်ယောက်တည်းခေါင်းကို ညိတ်နေတယ်။ သူ့အတွေးထဲမှာ ဘယ်အမှန်တရားကိုတွေ့လို့ သူ့ဘာသာသူ ထောက်ခံနေတာလဲတော့ မသိဘူး။

"ဆရာနီကိုရဲ စဉ်းစားကြည့်ဗျာ၊ မော်ဒန်ပေါ်လာတယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော်က ဒီလိုမြင်တယ်။ သူတို့ဆီမှာ ပုံသဏ္ဌာန်ဟောင်းကို ငြီးငွေ့လို့ သူတို့က ပုံသဏ္ဌာန်အဟောင်းတိုင်း မရေးတော့ဘဲ ပြောင်းရေးရာကနေ သူ့ အလိုလို မော်ဒန်ဆိုတာကြီး ပေါ်လာတာ ဖြစ်ဖို့များတယ်"

အဲဒီနေရာ အရောက်မှာ နံရိုးအကြွပ်ကြော်က ရောက်လာလို့ စကားခဏ ပြတ်သွားတယ်။ ခုံပိုင်ရှင်ဆရာက သူခုနကငွေ့ထား Rum ကိုတစ်ရှိန်ထိုး ကစ်ပြီး နံရိုးတစ်ခုကို ကောက်ဝါးတယ်။

"အင်း ... ကောင်းတယ်ဗျ၊ ကောင်းတယ် စားကြည့်၊ အဲဒီတော့ဗျာ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာက ရေးရင်းနဲ့ ဒန်သွားတာမဟုတ်ဘဲ မဒန်ဒန်အောင် ရေးနေကြတော့ မခက်ဘူးလား ဆရာညို"

"အင်း ... စဉ်းစားစရာ တစ်ခုပေါ့လေ ..."

ခုံပိုင်ရှင်ဆရာက သူ့ခွက်ထဲကို ထပ်ထည့်တော့ ကျွန်တော်လည်း ထပ်ထည့်လိုက်တယ်ခင်ဗျ။ အဲဒီတော့မှ သူက ပုလင်းကို ကမ်းပေးရင်းနဲ့။

"ဆရာနီကိုရဲ တို့ကတော့ ဟာသလေးတွေ ဘာလေးတွေ ရေးတယ်ဗျာ၊ ပြီးရောပေါ့ ကိုယ်ရေးတတ်သမျှ စာလေးကို ရိုးရိုးသားသားရေးတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာနီကိုရဲလည်း အကြောင်းအရာနဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ကိုတော့ သတိထားရလိမ့်မယ်"

"ဘာကိုပြောတာလဲဗျ၊ ကျွန်တော်နားမလည်ဘူး"

"အဟမ်း ... ဒီလိုဗျာ ဟိုငတိတွေက မဒန်တာကို ဒန်အောင်ရေးတယ်၊ ဆရာနီကိုရဲကျတော့ မရယ်ရတာတွေကို ရယ်ရအောင်ရေးတယ်၊ အဲဒါကို ပြောတာ"

သူ့စကားဆုံးတော့ ကျွန်တော် ဒေါသတော်တော် ဖြစ်သွားတယ်။ အရက်ရှိန်ကလေးကလည်း ရနေပြီဆိုတော့ ဒါမျိုးကတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပေါ့။

"မရယ်ရတာကို ရယ်ရအောင်ရေးတာ လွယ်တယ်လို့များ ကိုယ့်ဆရာက ထင်လို့လား၊ လွယ်တယ်လို့ထင်ရင် ကိုယ့်ဆရာ အဲဒီလိုဝတ္ထုမျိုး တစ်ပုဒ်လောက် ရေးကြည့်ပါလား"

ကျွန်တော့်အသံမှာ ဒေါသကပါနေတယ်။ စကားလုံးတွေက ရိုးရိုးပေမဲ့ ဒေါသအရှိန်ကြောင့် တုန်ခါနေတယ်။ ဒီတော့သူက ကျွန်တော့်ကို လက်ကာပြရင်းနဲ့ Rum ထပ်ထည့်ပြီး ရေခဲထည့်ရေရောပြီး တစ်ဝက်လောက်သောက်တယ်။

"ကျွန်တော်က အပြုသဘော ဝေဖန်တာပါဗျာ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဆရာညို၊ စာနဲ့ပေနဲ့ ဝေဖန်တာမျိုးကို လုပ်ဖို့ ကျွန်တော်စဉ်းစားနေတုန်းပါ၊ ဝေဖန်ရေးလိုတယ်ဗျာ ဝေဖန် ...၊ ဟေ့ချာတိတ် ... ဟေ့ ... လာ

ဦး၊ အစိမ်းကြော်တစ်ပွဲနဲ့ ထမင်းတစ်လုံး မြန်မြန်လုပ်ကွာ ... ငါ့ဆာနေပြီ ကွ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ"

ခုနက တင်းမာမှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းဟာ ခဏစကား ပြတ်သွား တယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ခုံပိုင်ရှင်ဆရာနဲ့ စကားမပြောကြ တော့ဘူး။ ဆရာညှိက ဆေးပေါ့လိပ်ဖွာရင်း လက်ကျန်ကို ကပ်ပစ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုမေးတယ်။

"ဟန်သစ်ထွက်ပြီလား"

"မနော့ကမှ ရုံးတင်တယ်လေ"

"ဒါဆို ထုံးစံအတိုင်း လကုန်ပြီး ပထမအပတ်ပေါ့၊ မောင်ရင့်ဝတ္ထုရော ပါ သေးလား၊ ကျုပ်ကြီးတော်ကြီးကတော့ တစ်လတစ်လ မောင်ရင် မကြည် ပြာနဲ့ ဘာလွဲဦးမလဲ ဆိုတာကိုပဲ သိချင်နေတယ်ဗျာ"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါ ပရက်ဆန်တေးရှင်း ကောင်းလို့ပေါ့ဗျ"

ခုံပိုင်ရှင်ဆရာက ဝင်ပြောတော့ ကျွန်တော်တို့စကားကို ရပ်ပစ်လိုက် တယ်။ ပြီးတော့ အရက်ကိုယ်စီငဲ့ပြီး ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး သောက်နေလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ နံရိုးနုကြော်က သုံးလေးခုလောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်တော် ၂ခုပဲ စားရသေးတယ် ဆရာညှိ လည်း ဒီလောက်ပါပဲ၊ ခုံပိုင်ရှင်ဆရာ တွယ်သွားပြီပေါ့ ရှိစေပေါ့လေ။

ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာညှိတို့ စာပေရေးရာတွေ မပြောတော့ဘဲ ဆရာမ မဂျူး ရဲ့ Care အကြောင်း၊ ဆရာလူထု စိန်ဝင်းရဲ့ အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်း အကြောင်း တွေပဲ ပြောနေလိုက်တယ်။ ခုံပိုင်ရှင် ဆရာကတော့ ပူပူနွေးနွေး ရောက်လာ တဲ့ အစိမ်းကြော်နဲ့ ထမင်းကိုမစားခင် Rum တစ်စိတ်ထပ်မှာတယ်။

"အေးဗျာ ဆရာမဂျူးက စာသိပ်မရေးတော့ဘဲ လူမှုရေး လှုပ်ရှားမှုတွေ လုပ်လာတာ ချီးကျူးဖို့ ကောင်းတယ်ဗျာ၊ တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်လည်း ဆရာမတို့နဲ့ပေါင်းပြီး ကူညီဦးမှာပါ"

Rum တစ်စိတ်ရောက်လာတော့ သူက တစ်ဝက်လောက်ထည့်ပြီး ကျန်တဲ့ Rum ကို ကျွန်တော်တို့ တစ်ဝက်စီနဲ့ ပေးပါတယ်။ သူက ရေခဲထည့်၊ ရေရောပြီး တစ်ရှိန်ထိုးကပ်တယ်။

"ဆရာမဂျူးရဲ့ လိပ်စာကိုသိလား"

"မသိဘူး ..."

"ကျွန်တော်လည်း လူမှုရေး လုပ်ချင်တယ်ဗျာ ဆရာညို"

"ကောင်းပါတယ်"

"Phone နံပါတ်ရောသိလား"

"မသိဘူး"

"လူမှုရေး လုပ်ရမယ်၊ လူမှုရေး ... လူမှုရေး"

ခုံပိုင်ရှင်ဆရာ တော်တော်မူးနေပြီလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ် ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို စကားမပြောချင်တော့မှန်းလည်း သူသိတယ်။ ဒီတော့သူက အစိမ်းကြော်နဲ့ ထမင်းကိုစားတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က အရက်သောက်တယ်၊ အစိမ်းကြော်ကို ကျွန်တော်တို့ ယောင်လို့တောင် မနှိုက်ပါဘူး၊ ခုံပိုင်ရှင်ဆရာက ထမင်းစားတာ မြန်သလားမမေးနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ စကားနည်းနည်းပြောပြီး အရက်တစ်ခွက်စီ သောက်အပြီးမှာ သူထမင်းစားတာ ပြီးသွားပါပြီ။

သူက တစ်ရှူးပေပါနဲ့ နှုတ်ခမ်းသုတ်ရင်း ...။

"ဆရာနီကိုရဲကို ခုနက ကျွန်တော်ပြောတာ တော်တော်စိတ်ဆိုး သွား"

သလား"

"ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ"

"ထားလို့ ဘယ်ရမလဲဗျာ၊ စာရေးဆရာဆိုတာ ဝေဖန်တာကို ခံနိုင်ရမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်ကလည်း အပြုသဘော ဝေဖန်တာပဲ၊ ကိုနီကိုရဲ ဘယ်လောက် စာရေး ကောင်းကောင်း ဘယ်တော့မှ ဂန္ထဝင်မတွင်ဘူး"

"ဟေ့ ... လူ ခင်ဗျားစကားကို ရပ်လိုက်တော့ဗျာ"

ကျွန်တော် ဒေါသပြန်ဖြစ်လာတယ်၊ ဆရာညိုကတော့ အခြေအနေကို ဝင် ထိန်းပါတယ်။

"ကဲ ... ဗျာ ... ကိုရဲကလည်း ဝေဖန်ခံနိုင်ပါတယ်၊ စာနဲ့ပေနဲ့ သေသေချာချာသာ ဝေဖန်ပါဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားလုပ်ရင် ဖြစ်ပါတယ်"

"ဖြစ်ပါတယ် ကျွန်တော်က ဝေဖန်ရင်ရတာပေါ့ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်လူတွေဆို ပြီး အမေ့ခံထားတာ၊ ဒီမှာ ဆရာနီကိုရဲ၊ ဆရာလည်း စာဖတ်နာခဲ့တဲ့လူပဲ၊ နိုင်ငံအသီးသီးက ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုတွေမှာ ဟာသဝတ္ထုမပါဘူးဗျ"

ကျွန်တော် "ဝုန်း"ခနဲ ထရပ်လိုက်တယ်၊ စားပွဲခုံပေါ်က ဖန်ခွက်တွေဘာ တွေလဲ မှောက်ကုန်တယ်။

"ဟေ့လူ ခင်ဗျားထွက်သွား၊ ကျွန်တော့်ရှေ့က အခုထွက်သွား မသွားရင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တစ်ခုခု လုပ်မိလိမ့်မယ်၊ အခုထွက်သွားဗျာ"

"ကဲ ... ကိုယ့်ဆရာ သွားပါတော့ဗျာ၊ သွားတော့ သွားတော့"

ဆရာညိုကလည်း လေသံတင်းတင်းနဲ့ ပြောတော့မှ ခုံပိုင်ရှင်ဆရာက သူ့ လွယ်အိတ်ကလေး ကောက်လွယ်ပြီး ဆိုင်ထဲက ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွား တယ်။ ဆိုင်ထဲမှာ သောက်နေတဲ့ လူတွေက စကားသံဓဏတိတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းကို ကြည့်ကြတယ်။

ဆရာညိုက နောက်ထပ် တစ်စိတ်ထပ်မှာပြီး ကျွန်တော်တစ်ခွက်လောက် ကပ်ပြီးတော့မှ စိတ်ကငြိမ်သွားတယ်။

"ကျွန်တော်တို့ ဝင်ထိုင်မိတာကိုက မှားတာဗျ"

"မှန်တာပေါ့၊ မှားတာကတော့ သူ့ကို ချက်ချင်းမောင်းထုတ် ပစ်လိုက်တာ ပါပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာညိုရဲ့ မောင်းမထုတ်ရင် ရန်ပွဲသေးသေးလေး တစ်ခု တော့ ဖြစ်သွားမှာပေါ့"

"သူ မှာစားချင်တာတွေ စားသွားပြီး ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ ရှင်းမသွားဘူး လေ"

"ဟိုက် ..."

ဘီလ်တောင်းကြည့်လိုက်တော့ အားလုံး ခြောက်ထောင့်ရှစ်ရာကျတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာညို နှစ်ယောက်ပေါင်းငွေက ငါးထောင့်နှစ်ရာပဲရှိတယ်။ အဲဒီ ငါးထောင့်နှစ်ရာထဲက အပြန်လမ်းစရိတ် ငါးရာနုတ်လိုက်ရင် ဆိုင်ကို ပေးလို့ရမယ့် ပိုက်ဆံက လေးထောင့်ခုနစ်ရာပဲ ရှိမယ်ဆိုတော့ တော်တော် ကို ပြဿနာ တက်နေပြီပေါ့ဗျာ။ ငွေက နှစ်ထောင့်တစ်ရာ လိုနေတာကိုး။

သူမှာပြီး စားသွားတဲ့ အမြည်းတွေရယ်၊ သူ့အတွက် ညစာအစိမ်းကြော်နဲ့ ထမင်းဖိုးရယ်တွေသာ မပေးရရင် ကျွန်တော်တို့မှာ ရှိတဲ့ငွေဟာ ကျွန်တော် တို့ နှစ်ယောက်အတွက် ကောင်းကောင်း လောက်ပါတယ်။

အခု ငွေလိုနေပြီဆိုတော့ ကောင်တာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ထိုင်နေ တာက ဆိုင်ပိုင်ရှင်ရဲ့ ဇနီးပါ။ မိန်းကလေးဆိုတော့ သနားအောင်ပြောနိုင် ရင် ခွင့်ပြုနိုင်ကောင်းပါရဲ့လို့ တွေးပြီး ကောင်တာကို သွားရတယ်။

"ကျွန်တော်လည်း ဒီဆိုင်မှာ ရံဖန်ရံခါ သောက်နေကျပါ အန်တီရယ်၊ ဒီ

နေ့တော့ ပြဿနာက အန်တီတွေ့တဲ့အတိုင်း ဖြစ်သွားတော့ လိုတဲ့နှစ်
ထောင့်တစ်ရာကို ..."

"ရပါတယ် ဆရာရယ်၊ ဆရာ့ကို ကျွန်မတို့ သိပါတယ်၊ ဆရာတို့က
ထောင်ချောက် မိသွားတာကိုး"

"ဗျာ ... ထောင်ချောက်"

"ဟုတ်တယ် ... အဲဒီလူက ခပ်စောစောလာပြီး ခုံတစ်လုံးမှာ ထိုင်နေလေ့ရှိ
တယ်၊ သူ့ခုံဝင်ထိုင်တဲ့လူကို စကားပြော မှာချင်တာတွေမှာစားပြီး ပြဿနာ
တက် မောင်းထုတ်အောင် လုပ်နေကျဆရာ ..."

"ဪ ..."

"ဆရာ့အတွက် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရတာပေါ့ ဆရာရဲ့"

"တော်ပါပြီဗျာ ... အဲဒီလိုဝတ္ထုမျိုးတော့ နောက်ထပ် မရချင်တော့ပါဘူး"

ဒီတော့ ကိုယ့်ဆရာတို့ကို ပြောချင်တာက အရက်သောက်မယ်ဆိုလျှင်
ဆိုင်ရွေးပါ၊ လူရွေးပါ၊ နေရာရွေးပါ။

တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတဲ့ "ခုံပိုင်ရှင်" မျိုးကို ရှောင်ပါလို့
အတွေ့အကြုံနဲ့ သတိပေးလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျား။

***